

Arrest

nr. 118 308 van 3 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 januari 2013, voorzien van een paspoort met visum type C, het Rijk binnen.

1.2. Op 16 januari 2013 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 12 februari 2013.

1.3. Verzoeker en M.V.D.B., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 31 januari 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Herzele.

1.4. Op 31 januari 2013 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met M.V.D.B., tevens een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 22 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 25 juli 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de [Unie], die op 31.01.2013 werd ingediend door:

Naam: [J.]

Voorna(a)m(en): [L.]

Nationaliteit: Tunesiër

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene legt een aanslagbiljet van aanslagjaar 2011 voor van zijn Belgische partner.

Aangezien dit document niet recent genoeg is kunnen we dit niet aanvaarden als bewijs van inkomsten. Ook al zouden we dit document in aanmerking nemen, dan nog kunnen we dit niet aanvaarden als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aangezien hieruit blijkt dat de Belgische onderdaan op jaarbasis 11167,20 euro heeft verdient, wat op maandbasis overeenkomt met 930,60 euro. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor haar alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een mini[m]um aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

Verweerder stelt ter terechtzitting dat aangezien verzoeker heeft nagelaten aan te geven of hij een synthesememorie wenste neer te leggen, met toepassing van artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het door hem ingediende beroep en het bijgevolg onontvankelijk is.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt evenwel dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 9 oktober 2013 aan de Raad meedeelde geen synthesememorie te willen neerleggen, zodat verweerders stellingname feitelijke grondslag mist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. Hij betoogt tevens dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.1.

Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken.

Volgens verweerder beschikt verzoekers levenspartner over onvoldoende inkomsten [...] om een minimum aan waardigheid zowel voor haarzelf als voor verzoeker te garanderen.

1.2

Dat verzoeker evenwel in het bezit is van bewijsstukken waaruit blijkt dat zijn levenspartner over een gemiddeld maandinkomen van 1.550,00 euro beschikt (cf. stuk 2).

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de inkomsten van verzoekers levenspartner gedurende 2012.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker opnieuw uit te nodigen alsnog recente bewijsstukken, die aantonen dat zijn levenspartner, Belg, over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" beschikt, neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de hoorplicht, zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande de inkomsten van zijn levenspartner anno 2012-2013 neer te leggen.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek uit te voeren en verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen.

1.3

Dat evenwel krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opnieuw opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn levenspartner, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden (en aangaande hun volledige inkomsten) neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor het huishouden van zijn levenspartner neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekers levenspartner niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

3.1.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*
Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
 - 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*
 - 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*
 - 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;*
- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker in gebreke bleef het bewijs te leveren dat M.V.D.B., de vrouw met wie hij een verklaring tot wettelijke samenwoning aflegde, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie slechts een aanslagbiljet aanbracht waaruit blijkt dat M.V.D.B. in 2010 een jaarinkomen had van 11.167,20 euro en niet aantoonde wat haar inkomsten waren op het ogenblik van deze aanvraag. Verweerder kon derhalve in redelijkheid oordelen dat het door verzoeker aangebrachte bewijsstuk niet van recente datum was en daarom niet kon worden weerhouden als een bewijs dat M.V.D.B. op het ogenblik dat verzoeker zijn verblijfsaanspraken liet

gelden beschikte over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Verweerder heeft subsidiair gemotiveerd dat de inkomsten van M.V.D.B., in de veronderstelling dat deze ongewijzigd zouden zijn gebleven, te laag zijn om met twee personen een menswaardig leven in België te leiden. Hij heeft hierbij geduid dat het aangetoonde maandinkomen van M.V.D.B. lager ligt dan het bedrag dat vereist is om niet onder de armoedegrens te leven. Verzoeker stelt ook deze vaststelling niet in vraag. Hij zet enkel uiteen dat hij, aan de hand van andere stavingsstukken, het bewijs kan leveren dat M.V.D.B. een hoger inkomen heeft dan hij initieel aantoonde. De Raad dient evenwel te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de documenten die verzoeker voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker eveneens geschonden acht, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat M.V.D.B. een inkomen heeft dat ten minste gelijk is aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en geduid dat M.V.D.B. en verzoeker over bestaansmiddelen dienen te beschikken die ten minste gelijk zijn aan het bedrag dat vereist is om met twee personen niet onder de armoedegrens te leven.

Verzoeker toont, gelet op voorgaande vaststelling, niet aan dat verweerder niet heeft voldaan aan de in artikel 42, § 1, tweede lid gestelde vereiste om te bepalen welke bestaansmiddelen verzoeker en M.V.D.B. nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het evenredigheidsbeginsel.

3.1.2.4. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet worden gesteld dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf te worden toegelaten om deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoeker naliel bepaalde bewijsstukken bij zijn verblijfsaanvraag te voegen laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat dient te worden geconcludeerd dat op verweerder de verplichting

zou rusten om in de plaats van verzoeker diens aanvraag met stukken te staven of om bij hem aan te dringen om zijn aanvraag op een correcte wijze met stukken te onderbouwen.

In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken, zodat geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt.

3.1.2.5. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat de hoorplicht en de rechten van de verdediging werden geschonden, moet de Raad benadrukken dat verzoeker ruimschoots de kans kreeg om zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met bewijsstukken te onderbouwen en al de toelichtingen te verstrekken die hij nuttig achtte, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet de mogelijkheid had om zijn standpunt aan verweerder kenbaar te maken.

Verzoeker maakt bijgevolg met zijn toelichtingen niet aannemelijk dat de hoorplicht of de rechten van de verdediging – in de mate deze in casu al kunnen worden ingeroepen – werden geschonden.

Verzoeker bewijst daarenboven ook niet dat hij nog dienstige inlichtingen had kunnen overmaken die enige impact op de bestreden beslissingen konden hebben, zodat zelfs niet kan worden vastgesteld dat hij enig belang heeft bij zijn grief. In dit verband moet worden opgemerkt dat uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt weliswaar blijkt dat M.V.D.B. in het boekjaar 2012 afschrijvingen deed ten belope van een bedrag van 4885,76 euro, maar dat verzoeker hiermee niet aantoont dat zij over dit bedrag beschikt om in het levensonderhoud te voorzien van haarzelf en verzoeker en dat zijn bewering dat M.V.D.B. een maandinkomen van 1550 euro per maand heeft enige grond heeft. Inzake het voorgelegde bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke integratie kan enkel worden opgemerkt dat niet het al dan niet volgen van een dergelijke cursus door verweerder niet als criterium mag worden gebruikt om te bepalen of een vreemdeling over een recht op verblijf in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beschikt. Voormelde stukken laten ook niet toe te concluderen dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk niet zou zijn verstreken.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.1

Dat verzoeker samen met zijn levenspartner een hecht gezin vormt.

Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Tunesië.

Dat, al[s] gevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat [...] telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

2.2

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”

3.2.2. De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een privé- en gezinsleven kan ontwikkelen. Hij houdt slechts voor dat hij “*gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Tunesië*”, maar zet niet uiteen waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met zijn vriendin in zijn land van herkomst – alwaar hij volgens de aan de Raad voorgelegde stukken in het verleden tewerkgesteld was en waar zijn familieleden verblijven – of elders te vestigen. Hij licht evenmin toe waarom hij – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – meent dat zijn private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Zijn beschouwingen laten dan ook niet toe een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Hij stelt in dit verband het volgende:

“3.1

Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd ! ! ! !

3.2

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd[en] geschonden.

3.3

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn inspanningen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integ[r]eren,... (cf. stuk3).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

3.3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daar verzoeker een gezinsvorming in België met een Belgische onderdaan nastreeft en er dus geen intracommunautair aspect speelt kan hij hoe dan ook niet dienstig naar de Europese reglementering verwijzen.

Tevens dient ten overvloede te worden herhaald dat verzoeker ruim de mogelijkheid kreeg om stukken voor te leggen inzake zijn gezins- en economische situatie en moet worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens voorziet in de verplichting om een vreemdeling te horen en dat deze bepaling evenmin enige verwijzing naar enige motiveringsplicht bevat.

Voorts moet worden gesteld dat verweerder heeft gemotiveerd dat het feit dat verzoeker een relatie heeft met een Belgische vrouw geen reden vormt om hem tot een verblijf toe te laten wanneer niet wordt bewezen dat is voldaan aan een inkomensvereiste en het bestaan van een gezinsband dus niet beschouwde als een reden om af te wijken van een wettelijke vereiste.

Verzoeker gaat ook voorbij aan het feit dat hij nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder in voorliggende zaak zou moeten rekening houden met de duur van zijn verblijf in het Rijk. Daarnaast zet hij ook niet uiteen welk belang hij heeft bij zijn stelling dat verweerder meer aandacht diende te besteden aan het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Verzoeker heeft immers steeds in Tunesië gewoond, zijn familie verblijft er en hij heeft gewerkt, zodat het bestaan van deze banden in casu voor elkeen duidelijk is en het bestaan van deze banden geen reden kan vormen om een andere beslissing inzake zijn verblijf in België te nemen. Het gegeven dat verzoeker de bereidheid zou hebben om zich te integreren is verder niet ter zake, nu de wetgever deze bereidwilligheid niet als een toetsingscriterium heeft voorzien.

3.3.2.2. Het redelijkheidsbeginsel waarnaar verzoeker verwijst laat verweerder daarnaast niet toe om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in te willigen indien de aanvrager niet aantoont dat hij voldoet aan de hiertoe door de wetgever gestelde vereisten. Aangezien verzoeker niet aantoont dat verweerder verkeerdelijk stelde dat niet het vereiste bewijs werd geleverd dat M.V.D.B. beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan hij niet nuttig naar het redelijkheidsbeginsel verwijzen.

3.3.2.3. Waar verzoeker nogmaals de schending aanvoert van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de het eerste middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK